

men der er dog vel ikke mange, der regner med, at denne Epidemi skulde fortsætte sig i samme Omfang i 1926—27. (Afbrydelse: Jo!). Ja, det er jo muligt, at enkelte gør det, men jeg tror, det vil være faa.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var ligeledes meget utilfreds med de Lovforslag, som er forelagt til Bedring af de gamles og Enkernes Kaar, og han var ogsaa utilfreds med den i forrige Samling gennemførte Forøgelse af Konjunkturtillæget til Tjenestemænd og gamle Pensionister. Ja, det undrer mig ikke, at det netop er her, Venstres politiske Ordfører sætter ind. Vi er saa vant til dette, og vi ved saa udmærket godt, hvor det var, der skulde have været skaaret ned, hvor det var, der skulde have været sparet, og hvor der ikke skulde have været sparet, for saa vidt de to Partier havde Magt her, som de har Agt. Det kender vi saa udmærket. Finansministeren har her nævnt et Eksempel paa, at det neppe kunde være saa galt med Statskatternes tyngende Vægt paa Skatteborgerne, som man giver det Udseende af, idet han gennem Randers Amtstue har konstateret, at de Skatter, der indgik fra samtlige Landkommuner i dette Amt, udgjorde et mindre Beløb end det Tilskud, de samme Kommuner havde faaet fra Staten til Hjælp til Aldersrenten. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard siger herom — jeg vil gerne have Lov til at citere et Par Linier —: „Men den højtærede Minister har nogle mærkelige Midler til at berolige sig i saa Henseende. Han har ved et Besøg paa Randers Amtstue fundet ud af, at Randers Amts Landkommuner betaler mindre i direkte Skat til Staten, end deres Refusion af Aldersrente fra Statskassen andrager. Det er en højst mærkværdig Sammenstilling. I det ene Tilfælde drejer det sig om en Byrde, en Ydelse til Statskassen; i det andet Tilfælde drejer det sig om, at Statskassen letter disse Kommuner en Ydelse, som paahviler dem ifølge Aldersrenteloven. Det er altsaa en Del af Byrden, som Statskassen bærer, men samtidig bærer jo Kommunen en betydelig Del af Byrden. At sige, at dette, at Staten finder det nødvendigt, som den altid har gjort, her at lette Kommunerne for en Del af Aldersrentens Byrde, skulde være et Bevis for, at man ikke trykkes af Statskatten, er et Ræsonnement, der fuldstændig gaar over min Fatteevne. Det er to Ting, der aldeles intet har med hinanden at gøre.“ Jeg har gerne villet citere disse Linier, fordi jeg tror, at ærede Medlemmer ved at læse dem og tænke Sagen igennem

vil komme til et andet Resultat end det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Det ærede Medlem siger, at Kommunerne bærer jo selv en betydelig Del af Udgifterne til de gamle, og det er derfor, det gaa over hans Fatteevne, at man kan sammenstille disse to Ting. Jeg mener tværtimod, det er et talende Eksempel, den højtærede Finansminister her har fremdraget, at Staten yder til Kommunerne paa denne ene Post et Tilskud til Aldersrenten, som er større end hele den direkte Statsskat, der betales i de samme Kommuner, et Tilskud til Opretholdelse af et Eksistensminimum til de gamle i Kommunerne. Jeg tror, man ved nøjere Overvejelse vil være enig med mig i, at det Eksempel, den højtærede Finansminister her har fremdraget, er saare interessant og lærerigt.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel, som var Ordfører for de Konservative, omtalte alt, men var ret forsigtig med at drage Slutninger. Han kommer ogsaa ind paa dette Spørgsmaal om Amtskommunernes Skatter i Randers Amt og siger, at det bliver jo ikke bedre derved, at de 31 000 Kr. er gaaet i Aldersrentenydernes Lommer; for de 10 Gaardmænd bliver det ikke bedre, siger han, der i een Kommune har maattet punge ud med 30 000 Kr. i Statsskat. Ja, det ærede Medlem Hr. Pürschel maa være en stor Spøgefugl, han maa være oplagt til Spøg, thi det skulde i hvert Fald mere mig overordentlig at faa en Kommune anvist i Randers Amt, hvor 10 Gaardmænd i direkte Skat til Staten betaler 30 000 Kr. Jeg vil foreløbig tage det som en behagelig Spøg fra det ærede Medlems Side, thi alvorligt kan man vel ikke tage en saa fuldkommen forvirret Bemærkning. I øvrigt skal jeg ikke sige mere derom, thi vel har det ærede Medlem Hr. Pürschel holdt Ordførertalen, men det er det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der nu om lidt vil holde den egentlige Festtale og der behandle Finanslovforslagets Tal, saa jeg skal foreløbig forlade det ærede Medlem Hr. Pürschel.

Det forekommer mig, at Kærnepunktet i det politiske Arbejde i denne Vinter maa blive og er Spørgsmaalet om, hvorledes vi bringer Beskæftigelse til de mange Tusinder, der er blevet arbejdsløse for en stor Del paa Grund af Rigsdagens og andre Kræfters Bestræbelser for at bringe vor Krone op i Pari. Det forekommer mig, at vi her har en Opgave liggende for os, som ikke lader sig afvise af nogen ansvarsbevidst Rigsdagsmand, og jeg vil indtil videre tro, at det kun er Talemaader, naar der fra denne Plads i Lørdags lød Udtalelser, der kunde